

Ὁ δὲ Jules Rouvier καταφεύγει εἰς τὴν ἐπάλειψιν τῶν θηλῶν διὰ τῆς βορικοῦχου βαζελίνης, (1 : 10) προηγουμένης ἀντισηπτικῆς πλύσεως δι' ὕδατος θυμολαίου, καὶ εἰς τὴν ἐπίδωσιν διὰ τινος τεμαχίου λεπτῆς ὀθόνης ἢ βάμβακος ἀντισηπτικοῦ ἢ ἀπλῆς φανέλλης.

Κατὰ τὴν θεραπείαν ἡ ἀμεσος θήλασις εἶναι βλαβερὰ, ὅπως καὶ ἡ διαμονὴ τοῦ γάλακτος ἐντὸς τῶν ἀδένων, δι' ὃ συμβουλεύεται ἡ τεχνητὴ διὰ τινος ἐκμυζητικοῦ μηχανήματος κένωσις αὐτῶν, ἐν ᾧ τὸ βρέφος τρέφεται ὑπὸ τινος τροφοῦ ἢ διὰ τοῦ γάλακτος ζῶου τινός κατὰ τοὺς ἐν τοῖς ἐπομένοις ἐκτεθησομένους κανόνας τῆς τεχνητῆς θηλάσεως. Ἐνίοτε ἐπιτυγχάνει ἡ χρῆσις τεχνητῆς ἐξ ἐλαστικοῦ κόμματος θηλῆς, δι' ἧς δύναται νὰ ἐξακολουθήσῃ ἡ θήλασις, χωρὶς νὰ ἐκτεθῇ ἡ πάσχουσα θηλή, εἰς τὸν, ἕνεκα ἀμέσου περι ταύτην περισφίγγεως τῶν χειλέων τοῦ βρέφους, ἐπερχόμενον τραυματισμόν.

(Ἔπεται συνέχεια)

Α. ΧΡΙΣΤΟΒΙΤΣ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΧΡΟΙΑΣ ΤΟΥ ΓΑΛΤΟΣ

Οὐδὲν ἐκπληκτικώτερον τῆς ποικιλίας τῶν χρωμάτων, ἅτινα λαμβάνει τὸ ὕδωρ ἐν τῷ Ὠκεανῷ, ἐν ταῖς λίμναις, ἐν τοῖς ποταμοῖς, οὔτινες ρέουσι εἰς τόπους πεδινούς καὶ εἰς ἐκεῖνους οὔτινες κατέρχονται ἐκ τῶν ὀρέων· εὐλόγως δὲ κινεῖται ἡ περιέργεια πῶς τὸ στοιχεῖον τοῦτο δύναται νὰ λαμβάνῃ χρώματα τοσοῦτον διάφορα. Τὸ διαυγέστερον καὶ καθαρώτερον τῶν ὑδάτων, ὅπερ γινώσκωμεν εἶναι ἀναμφιβόλως τὸ καταπίπτον ἐκ τῆς ἀτμοσφαιρας, καθ' ὅσον τοῦτο μόνον μετὰ τοῦ ἀέρος ἦλθεν εἰς ἐπαφὴν καὶ δὲν περιέχει ἐπομένως οὔτε τὰ ἄλατα τὰ εἰς τὰ ρέοντα ὕδατα ἀπκντώντα, οὔτε ρυπαίνεται κατὰ τὴν διάβασίν του διερχόμενον διὰ τόπων μεμολυσμένων. Ἐπίσης καθαρὸν εἶναι τὸ ὕδωρ τὸ ἀναβλύζον εἰς τὰς ὑψηλὰς καὶ ἀκατοικήτους τῶν παγῶνων χώρας τὰς ἀπομεμακρυσμένας τῆς προσιτῆς εἰς τὰ φυτὰ καὶ τὰ ζῶα ζώνης· σπανίως δ' ἐκεῖ εἰς τινα μόνον μέρη εὐρίσκει τις ἐπὶ τῆς χιόνος ἐγγυματικά φυτικά ἢ ζωικά ἢ δ' ἐρυθρὰ χιὼν εἶναι φαινόμενον σπάνιον, παρατηρηθὲν μόνον κατὰ τὰς πολικὰς χώρας καὶ ἐπὶ τῶν ὑψηλοτέρων ὀρέων τῆς σφαιρας. Πολλάκις ἐξητάσθη ἐπισταμένως τὸ ὕδωρ τὸ σχηματιζόμενον ἐκ τῶν διαλυομένων χιόνων καὶ πάγων εἰς διάφορα μέρη τῶν Ἀλπεων. Ἐν ταῖς λίμναις ὅπου αὐξοῦσιν φυτὰ τὸ χρῶμα τοῦ ὕδατος προσεγγίζει πρὸς τὸ πράσινον τῆς θαλάσσης· ἀποκλίνει δὲ πρὸς τὸ κίτρινον ὅταν εἶναι ἐμπεποτισμένον ὑλῶν, αἵτινες προέρχονται ἐκ τῆς σήψεως τῶν φυτῶν τούτων· ὅταν δὲ αἱ ὕλαι αὐταὶ εἶναι ἐν μεγίστῃ ποσότητι ὡς

εἰς τοὺς ἐλώδεις τόπους, εἶναι ἀκριβῶς κίτρινον ἢ μᾶλλον μελανόφαιον, ὡς τοῦτο συμβαίνει εἰς τὰς λίμνας τῶν ὀρέων τῆς Σκωτίας. Ἡ λίμνη τῆς Γενεύης σχηματιζομένη ὑπὸ τοῦ Ροδανοῦ καὶ δεχομένη τὰ ὕδατα διαφόρων ἐτέρων χειμάρρων κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀναλύσεως τῶν χιόνων εἶναι χρώματος κυανοῦ θαυμασίου, χρώματος, ὅπερ ὁ Ροδανὸς διατηρεῖ ἀπὸ τῆς ἐκ τῆς λίμνης ἐξόδου του μέχρι τῆς ἐνώσεως αὐτοῦ μετὰ τοῦ Saône ὅτε λαμβάνει χροιάν μᾶλλον πρασίνην. Ἀπ' ἐναντίας τὸ ὕδωρ τῆς λίμνης Morav κειμένης ἐν χώρᾳ χαμηλῇ καὶ σχηματιζομένης ἐκ πηγῶν ἡττον καθαρῶν εἶναι πράσινον.

Εἷς τινὰς τόπους τὸ ὀξειδίου τοῦ σιδήρου δίδει εἰς τὸ ὕδωρ τῶν ποταμῶν χροιάν ὑποκίτρινην· τὰ ἀσβεστώδη ἄλατα σπανίως ἀλλοιοῦσι τὴν χροιάν ὡς τὸ ἀποδεικνύουσιν ὁ ποταμὸς Velino εἰς τὸ Terni καὶ ὁ Anio εἰς τὸ Tivoli τῆς Ἰταλίας.

Εἶναι λίαν ἀμφίβολον ἐὰν τὰ διάφορα ἄλατα ὅταν εἶναι λευκὰ δύνανται ποτε ν' ἀλλοιώσωσι τὴν χροιάν τοῦ ὕδατος· πιστεύεται δὲ ὅτι ἡ χροιά τοῦ ὕδατος τοῦ ὠκεανοῦ ἣτις εἶναι ἀποκλειστικῶς εἰδική, πρέπει ν' ἀποδοθῇ εἰς τὰ φυτὰ, ἅτινα αὐξοῦσι ἐν αὐτῷ καὶ ἴσως ἐν μέρει εἰς δύο ἀρχικὰ στοιχεῖα, τὸ ἰώδιον καὶ τὸ βρώμιον τὰ ὁποῖα περιέχει βεβαίως καὶ τὰ ὁποῖα προέρχονται ἐκ τῆς ἀποσυνθέσεως θαλασσίων τινῶν φυτῶν. Τὰ δύο ἀνωτέρω στοιχεῖα διαλυόμενα δίδουσι χροιάν κίτρινην, ἣτις ἀναμιγνυομένη μετὰ τῆς κυανῆς τοῦ καθαρῶ ὕδατος σχηματίζει τὸ πράσινον χρῶμα τὸ ἰδιάζον εἰς τὸν ὠκεανόν.

Ν. ΓΕΩΡΓΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

Δρ. Ἱατρικῆς

ΠΕΡΙ ΠΤΩΜΑΤΙΚΩΝ ΑΛΚΑΛΟΕΙΔΩΝ

καὶ τῆς γνώσεως αὐτῶν πρὸς τοὺς ἀρχαίους

Ἐκ τῶν σπουδαιότερων ζητημάτων, ἅτινα ἐπισκολοῦσι σήμερον τὸν ἐπιστημονικὸν κόσμον εἶναι τὸ ζήτημα τὸ περὶ τῶν πτωματικῶν ἀλκαλοειδῶν ἦτοι τῶν συνθέσεων ἐκείνων, αἵτινες σχηματιζόμεναι κατὰ τὴν σήψιν τῶν πτωμάτων παρουσιάζουσι πάντας τοὺς γενικοὺς χαρακτῆρας τῶν δραστικωτέρων φυτικῶν δηλητηρίων. Ἀνακοίνωσις ἔρα περὶ τοῦ ζητήματος τούτου δὲν στερεῖται οὔτε θεωρητικῆς σπουδαιότητος οὔτε πρακτικοῦ διαφέροντος ἐν δὲ μόνον ἀναγκάζεται νὰ ὁμολογήσῃ ὁ γράφων ὅτι ἡ ἀνακοίνωσις δυνατὸν νὰ μὴ ἀποθῇ κατὰ τὸν αὐτὸν βαθμὸν εὐνόητος εἰς τοὺς φίλους καὶ εὐγενεῖς ἀναγνώστὰς καὶ ὅτι κατὰ τοῦτο δυνατὸν οἱ λάτρεις τῶν Φυσικῶν ἐπιστημῶν νὰ πλεονεκτήσωσιν ὀλίγον τῶν ἄλλων φιλομούσων.

Ἐν ἔτει 1872 πρῶτος ὁ Armand Gautier ἀπέδειξεν ὅτι κατὰ τὴν σήψιν τοῦ λευκώματος παρὰ-γεται οὐσία τις ἀλλκαλοειδικῆς ἀντιδράσεως τὰ μάλισ-στα δηλητήριος. Τὰυτόχρονος σχεδὸν ὁ ἐν Βολωνίᾳ καθηγητῆς Selmi ἀναλύσας τὰ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου δοθέντα αὐτῷ σπλάγχνα ἀνεύρε ἀλλκαλοειδῆ, ἅτινα πρὸς οὐδὲν ἐκ τῶν γνωστῶν αὐτῷ ἠδύνατο νὰ παρομοιωσῇ. Μετὰ μακρὰς δ' ἐρεῦνας ἐν τοῖς πρὸς τὴν ἀκαδημίαν τῆς Βολωνίας ὑπομνήμασιν αὐτοῦ ἀπέδειξεν ὅτι τὸ λεύ-κωμα σηπόμενον ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος ἀναπτύσσει δηλητήρια, ἅτινα παρουσιάζουσι τὰς γενικὰς ἀντιδράσεις τῶν ἀλλκαλοειδῶν ὡς καὶ τινὰς αὐτῶν εἰδικὰς.

Τὴν ἐντύπωσιν, ἣν παρήγαγον αἱ παρατηρήσεις αὗται δύο διακεκριμένων χημικῶν ἐπιστημόνων, τὰς σκέψεις καὶ τὰς ἐπιστημονικὰς ἐρεῦνας ἃς προὔκαλε-σαν κατανοοῦμεν ἐκ τοῦ ὅτι, μετὰ μακρῶν δεκαετῶν περιῖπου διάστημα, μόλις κατὰ τὸν Ἰούλιον τοῦ 1881 ἐγένετο ὀριστικῶς ἀποδεκτὴ ἡ ἀνακάλυψις αὕτη μετὰ τὰς ἐργασίας τοῦ Selmi, τοῦ Gautier, τοῦ Dragen-dorf, τοῦ Brouardel καὶ Botmy.

Χάρις εἰς τὰς ἐρεῦνας ταύτας δυνάμεθα νὰ ση-μειώσωμεν σήμερον ἀμύθια τινὰ προκύπτοντα ἐκ τοῦ διχασμοῦ τῶν λευκωματοειδῶν συνθέσεων ὁποῖαι ἡ χο-λίνη ἢ νευρίνη κτλ. ὁμοίως γνωρίζομεν ὅτι οὐχὶ ἐν μόνον ἀλλὰ πολυάριθμα προϊόντα γενῶνται, ὧν ἡ φύ-σις ποικίλλει μετὰ τῆς σηπομένης οὐσίας μετὰ τοῦ χρόνου, τοῦ ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς σήψεως παρερχομέ-νου, μετὰ τῆς μᾶλλον ἢ ἥττον ἐπίδρασεως τοῦ ἀέρος κτλ. Ὡς πρὸς τὸν χρόνον μάλιστα κεκτῆμεθα σπου-δαιοτάτην παρατήρησιν ὀφειλομένην εἰς τὸν Brieger· οὗτος παρετήρησεν ὅτι κατὰ τὰς πρώτας στιγμὰς τῆς σήψεως ἐν τῇ πεπτόνῃ, τῇ ἰνικῇ, τῇ τυρίᾳ, ἐν τῇ ἐγκε-φαλικῇ οὐσίᾳ, ἐν τῷ ἥπατι κλ. ἀναπτύσσεται ἀλλκαλο-ειδὲς τι δικλυτὸν ἐν τῷ αἰθέρι καὶ τῷ ἀμυλοπνεύματι, ἀδιάλυτον δ' ἐν τῇ βενζίνῃ καὶ τῷ χλωριοφορμίῳ, κτεῖνον δὲ ὑποδορείου ἐνέσεως τοὺς βατράχους καὶ τοὺς κονίχλους καὶ ὅτι, ἐφ' ὅσον ἡ σήψις προοδεύει, τὸ προϊόν τοῦτο ἐκλίπει. Ὁ Mavy καὶ ὁ Lebon ὠσαύτως ἀπέδειξαν ὅτι τὰ ἐν σήψει ὑγρά εἰσὶ τοσοῦτῳ μᾶλλον δηλητηριώδη καθ' ὅσον εἰσὶ μᾶλλον πρόσφατα.

* *

Τὰ τοιαῦτα δηλητήρια, ὧν ἡ ἔρευνα καὶ ἡ σπουδὴ δὲν ἐκλείσθη ἔτι, ἦσαν γνωστὰ ἀπὸ τῶν ἀρχαιο-τάτων ἡδὴ χρόνων· ἐν τῷ 17ῳ βιβλίῳ τῶν ἱστοριῶν αὐτοῦ ὁ Διόδωρος περιγράφων τὴν πρὸς τοὺς Ἰνδοὺς μάχην τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου ἀναφέρει καὶ περὶ τινος φαρμάκου, θανασίμου δυνάμει δι' οὗ ἦν κεχρισμένος ὁ τῶν βαρβάρων σίδηρος καὶ αὐτίνος τὴν κατασκευὴν περιγράφει ὡς ἐξῆς: «Κατασκευάστο δὲ ἡ τοῦ φαρμά-κου δυνάμει ἐκ τινων ὄφρων θηρευομένων καὶ τούτων εἰς τὸν ἥλιον νεκρῶν τιθεμένων· τῆς δὲ ἐκ τοῦ κλύ-

ματος θερμασίας τηκούσης τὴν τῆς σαρκὸς φύσιν ἰδρώ-τος ἐκπίπτειν συνέβαινε, καὶ διὰ τῆς νοτίδος συνεκ-κρίνεσθαι τὸν ἰὸν τῶν θηρίων· διὸ καὶ τοῦ τρωθέντος εὐθὺς ἐνάρκα τὸ σῶμα, καὶ μετ' ὀλίγον ὀξεῖται συνη-κολούθουον ἰδῶναι καὶ σπασμὸς καὶ τρόμος τὸν ὅλον ὄγκον κατεῖχε, ὅτε χρῶς ψυχρὸς καὶ πελιδνὸς ἐγένετο καὶ διὰ τῶν ἐμέτων ἐξέπιπτε χολή· ἀπὸ δὲ τοῦ τραύ-ματος μέλας ἀφρὸς ἀπέρρει καὶ σηπεδῶν ἐγένετο». Οὕ-τως ἐξκολουθεῖ διὰ ζωηροτάτων χρωμάτων περιγρά-φων τὴν ἐνέργειαν τοῦ δηλητηρίου ἐξ οὗ διὰ βοτάνης τινος διεσώζοντο. Ἐν τῇ νηπιαζούσῃ ὁμως τότε κα-ταστάσει τῶν τε φυσιολογικῶν καὶ ἰδίᾳ τῶν χημικῶν σπουδῶν ἐθεώρησαν οἱ ἀρχαῖοι τὸ διὰ τῆς νοτίδος ἀ-πεκρινόμενον ἐκεῖνο δηλητήριον ὡς προὔπαρχον ἐν τῷ σώματι τῶν ἰσοβίων ζῶων· καὶ αὐτὸ τὸ πρὸς δηλητη-ρίασιν ἐν τοσαύτῃ χρήσει παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ταύρειον αἷμα παρεδέχοντο οἱ νεώτεροι τοξικολόγοι Chapuy καὶ Sonnenschein ὅτε ἐνήργει δηλητηριωδῶς ἐν σε-σηπιᾷ καταστάσει· ἀλλὰ τὴν γνώμην αὐτῶν ταύτην κατηγορηματικῶς ἐλέγχει ὁ Διοσκορίδης ἐν τῇ περὶ δηλητηρίων φαρμάκων συγγραφῇ του ἀναφέρων ὅτι «αἷμα ταύρειον γεσσαγῆς ποθὲν δύσπνοιαν φέρει καὶ πνιγμὸν κλ.». Τοιαῦται περιῖπου αἱ περὶ τῶν σηπτικῶν δηλητηρίων γνώσεις τῶν ἀρχαίων.

ΑΛΕΞ. Δ ΒΑΛΒΗΣ

Περὶ διατηρήσεως τῶν τηλεγραφικῶν στύλων ἀπὸ τῆς σήψεως.— Εἶναι γνωστὸν ὅτι πολλαὶ καὶ διάφοροι μέθοδοι ἐφημερεύθησαν καὶ ἐφαρ-μόζονται πρὸς ἐμποτισμὸν τῶν ξύλων διὰ διαλυμάτων διαφόρων ἀλάτων, ἵνα προσφυλάττωσιν αὐτὰ ἀπὸ τῆς σήψεως. Ἐσχάτως ἐν Νορβηγίᾳ, προκειμένου περὶ δια-τηρήσεως τῶν τηλεγραφικῶν στύλων ἐγένετο χρῆσις μεθόδου ἀπλουστάτης ἅμα καὶ οικονομικωτάτης, ἣν διὰ τοῦτο νομίζομεν ἀξίαν ἀναγραφῆς. Κατὰ τὴν μέ-θοδον ταύτην ἀνοίγουσιν πρὸς τὴν βάσιν τοῦ στύλου 75 ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου ὑπεράνω τοῦ ἐδάφους ὀπὴν διαμέτρου 0,01, ἥτις νὰ διήκη μέχρι τοῦ κέντρου τοῦ πάχους τοῦ στύλου, καὶ ἐντὸς αὐτῆς ἐνθέτουσι κρυστάλλους θειικοῦ χαλκοῦ 100—150 γραμ., κλεί-ουσι δὲ τὴν ὀπὴν ἀκολουθῶς διὰ ξυλίνης σφηνῆς ἀ-ποληγούσης πρὸς τὰ ἐκτὸς εἰς ὀξεῖαν κορυφὴν. Ὁ οὗ-τως ἐνθεθεὶς θειικὸς χαλκὸς ἀπορροφᾶται ὑπὸ τῶν ἰσῶν τοῦ ξύλου ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ πρὸς τὰ ἄνω καὶ πρὸς τὰ κάτω καὶ τοιοῦτοτρόπως ὀλόκληρον δια-ποτιζέται· φαίνεται ὅτι ἡ τοιαύτη ἀπορρόφησις γίνε-ται διὰ τῶν τριχοειδῶν ἀγγείων, ἄλλως δὲν εἶνε δυνα-τὸν νὰ ἐξηγηθῇ τὸ πρᾶγμα. Ἀπὸ καιροῦ δ' εἰς καιρὸν ἀνοίγεται ἡ ὀπὴ καὶ ἐντίθεται νέος χαλκὸς πρὸς ἀνα-πλήρωσιν τοῦ καταναλωθέντος.